

Senioren doen het...

Ouder worden doen we allemaal. Of we het leuk vinden of niet. Meestal vinden we het niet leuk, net zo min als oud brood lekker is of wijn in oude zakken te drinken valt. Onze collectieve afkeer van het oud zijn zit diepgeworteld. Let wel: het gaat om het niet oud willen zijn, oud worden wil immers iedereen. De negatieve klank van het oud zijn komt nergens zo treffend tot uiting als in onze volkstaal: ouwehoeren, oud wijf, oudbakken, oubollig; het kan maar beter niet jezelf betreffen. Vandaar dat wij maar liever niet betiteld willen worden als ouwetjes, als ouden-van-dagen, als 65-plussers, of gewoon als ouderen. Oud zijn is vreselijk.

Is bejaard een alternatief? De woordencombinaties waarin de term "bejaard" voorkomt, roepen in ieder geval al een wat positievere associatie bij ons op. Bejaardenzorg, bejaardenpas, bejaardenhulp, bejaardencentrum (volgens het woordenboek een modern complex van woningen voor bejaarden): het zijn begrippen waar we ons niet voor hoeven te schamen. Toch waren (en zijn) bejaarden, net als ouderen, de uitgerangeerden, de hulpbehoevenden, de uitgestotenen, de zieligen en de verkommerden in onze maatschappij. Ook bejaard zijn is dus niet zo'n pretje.

Maar de laatste tijd is er iets van een kentering merkbaar in het denken over oud zijn. Het heeft ongetwijfeld te maken met de opmars van de bejaarden zelf. Niet alleen doordat er steeds meer 65-plussers komen, maar ook doordat de grenzen van het oud zijn aan het verschuiven zijn. Oud zijn begint tegenwoordig al bij vijftig of nog eerder. De 50-plussers zijn een commercieel zeer aantrekkelijke markt aan het worden voor omroepen, uitgeverijen, reisbureau's en andere commerciële of sociaal-culturele instellingen.

Voor de (her)ontdekking van de bejaarden was wel een naamsverandering nodig. Ouderen heten geen bejaarden meer, maar senioren. Ik was dat weliswaar op mijn 18e al, toen ik van de pupillen, via de junioren c, b en a doorstroomde naar het 7e elftal van Hollandia Boys, maar goed, dat was vroeger. Seniorenmarkten en seniorenbeurzen volgen elkaar beurtelings op, de 65+-kaart van de NS werd via een face-lift seniorenkaart en het zal niet lang meer duren of de seniorenwinkel, de seniorenwoongroep, de seniorenvakantieris, de seniorenvliegderdag en de seniorenstoepkrijtgames doen hun intrede.

Wat men echter vergeet is dat een naamsverandering alléén geen zoden aan de dijk zet. Voor de herwaardering van het oud zijn is een grote mentaliteitsverandering nodig. Men moet senior durven zijn, er openlijk voor uit durven komen. Het moet een eer worden om toe te mogen treden tot het gilde der senioren. "Get happy. Go senior!". Om dit zelfbewustzijn van onze oudjes te stimuleren stel ik de volgende maatregelen voor:

- Schaf de bejaardenpas definitief af. Geen stigma's meer.
- Breidt de VUT uit en voer de VIT in. Flexibele uit- en intreding, zonder enige beperkende leeftijdsgrenzen.
- Zet de verhuizing van geïntemeerde bejaarden gewoon door (ongeveer in het tempo van de verhuizing van de PTT naar Groningen).
- Zet überhaupt het mes in de intramurale bejaardenzorg en leg het zwaartepunt van het beleid op de extramurale seniorenhulp. Senioren helpen senioren. Maar wel betaald.
- Schaf de AOW-uitkering af en vervang deze door een seniorentoeslag.

Stimpel en toch eenvoudig. Waar het geld vandaan moet komen? Ik ben geen econoom en heb ook niet gestudeerd, maar mijn gezonde boerenverstand geeft mij dit in: door het actief en productief maken van de bejaarden stijgt het nationaal produkt. Bovendien zijn er geen kostenverslindende subsidies en speciale bejaardenvoorzieningen meer nodig. Maar voor de zekerheid heb ik mijn plan door het Centraal Planbureau laten doorrekenen. De uitslag is nog niet bekend, maar zal één dezer dagen wellicht in de kranten gepubliceerd worden.

In afwachting kan ik u nu vast zeggen: Senioren doen het... net als u en ik.

v/h J. Huismans sr